

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobců:

- a) **Spinel Trade, s. r. o.**, IČO: 24682713,
sídlem Masarykova 750/316, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Štěpánem Jaklem, advokátem,
sídlem Mírové náměstí 157/30, 412 01 Litoměřice,
- b) **A-VERSE, s. r. o.**, IČO: 25047574,
sídlem Boreč 15, 410 02 Lovosice,
zastoupený JUDr. Vencislavem Sabotinovem, advokátem,
sídlem Mrázova 845/9, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. 23414/18/5100-41458-711233,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 5. 2018, č. j. 23414/18/5100-41458-711233, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení ve výši 19 957 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobami podanými v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 5. 2018, č. j. 23414/18/5100-41458-711233, kterým byla zamítnuta jejich odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 11. 2017, č. j. 2300786/17/2512-80542-506932. Tímto rozhodnutím správce daně nevyhověl návrhu žalobce a) na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 4. 10. 2017 a vyslovil, že nemovitá věc – čerpací stanice nacházející se na pozemku st. p. „X“ v k. ú. „X“ se nevylučuje z daňové exekuce nařízené exekucními příkazy ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1398983/17/2512-80542-506932 a č. j. 1420080/17/2512-80542-506932. Žalobci se současně v žalobě domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobcům náklady soudního řízení.
2. Usnesením ze dne 26. 3. 2019, č. j. 15 Af 39/2018-47, soud věci vedené pod sp. zn. 15 Af 39/2018 a sp. zn. 15 Af 50/2018 spojil ke společnému projednání s tím, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 15 Af 39/2018.

Žaloba žalobce a)

3. V žalobě žalobce a) namítal, že byl zkrácen na svých právech, když ani jeden z daňových orgánů nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy. Poukázal na to, že předmětem kupní smlouvy uzavřené mezi ním a žalobcem b) (dále též „daňový dlužník“) bylo pouze zařízení čerpací stanice: 2 nádrže na pohonné hmoty Bencalor o objemu 16 000 l, 2 výdejní stojany Adest, cenový ukazatel – totem, elektrické ovládací zařízení provozu čerpací stanice umístěné na protilehlé nemovitosti a kovové zastřešení s plechovou střechou chránící nádrže a výdejní stojany. Poznamenal, že pozemek, na kterém stojí čerpací stanice, která se nachází v areálu komunálních služeb obce „X“, je ve vlastnictví obce „X“, přičemž technologické zařízení vlastnil od 28. 2. 2010 do 17. 12. 2010 žalobce b). Žalobce a) zdůraznil, že z rozhodnutí o přípustnosti stavby Odboru výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Litoměřicích ze dne 5. 10. 1972, č. j. 2294/72, a z kolaudačního rozhodnutí téhož úřadu ze dne 13. 12. 1976, č. j. 3091/76, je zřejmé, že předmětná čerpací stanice nikdy nebyla zkolaudována jako stavba; kolaudaci této čerpací stanice nemůže nahradit potvrzení Městského úřadu Lovosice, stavebního úřadu, ze dne 10. 9. 2002, č. j. 7492-1038/02. Uvedl, že čerpací stanice nebyla nikdy zkolaudována jako jiná stavba čerpací stanice pohonných hmot, a neměla proto být zapsána do katastru nemovitostí jako nemovitost. Konstatoval, že k zápisu čerpací stanice do katastru nemovitostí došlo pouze na základě potvrzení Městského úřadu Lovosice, stavebního úřadu, který prohlásil, že v archivu neexistují žádné doklady k uvedené stavbě, a proto se má za to, že stavba byla řádně povolena a zkolaudována. Podotkl, že již obec Velemín a následně i daňový dlužník zakoupili pouze technologické zařízení čerpací stanice, a to bez stavby a pozemku. K oddělení stavby a technologického zařízení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 19/2008-64 nikdy nedošlo.
4. Dále uvedl, že vzhledem k nefunkčnosti a zastaralosti čerpací stanice v roce 2013 zakoupil nové výdejní stojany a zásadně zrekonstruoval nádrže pohonných hmot Bencalor, zpevnil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manipulační plochu, aby mohl požádat Krajský úřad Ústeckého kraje o povolení provozování čerpací stanice. Jenom díky tomuto zařízení, které je evidentně ve vlastnictví žalobce, mohl získat povolení k provozu čerpací stanice. Namítl, že žalovaný nespecifikuje, co tvoří předmětnou konkrétní čerpací stanici, a od čeho se by se tedy měly oddělit předmětné movité věci. Byl toho názoru, že ani rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 19/2008-64 danou otázku neřeší, neboť v případě uvedeného rozsudku byl předmětem na rozdíl od této věci soubor movitého a nemovitého majetku. Žalovaný se žádným způsobem nevyjádřil ani k vlastnictví nových výdejních stojanů, provedené rekonstrukci nádrží a zpevněných ploch potřebných pro povolení provozu čerpací stanice.

5. Upozornil na to, že kupní smlouvou uzavřenou mezi ním a daňovým dlužníkem na něj přešlo vlastnictví k dotčenému technologickému zařízení čerpací stanice a touto kupní smlouvou nedošlo k oddělení části od celku, který by takto byl znehodnocen, neboť daňový dlužník tento soubor věcí jako celek koupil od obce Velemín a ve stejném složení je prodal žalobci. Žalobce ani daňový dlužník tedy nenabyli žádné pozemky či budovy, ale pouze technologické zařízení. Podotkl, že pokud by převezl zařízení čerpací stanice na jiné místo, mohl by při splnění zákonných podmínek provozovat čerpací stanici i tam.

Žaloba žalobce b)

6. V žalobě žalobce b) namítal, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje datum vyhotovení, je v něm pouze uvedeno, že je „elektronicky podepsáno 28.5.2018“; tento údaj však nevyznačuje datum vyhotovení daného rozhodnutí a navíc není obsažen v samotné textové části rozhodnutí. Ustanovení § 69 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přitom jasně uvádí, že datum vyhotovení rozhodnutí musí být obsaženo v jeho písemném vyhotovení, což v tomto případě rozhodně nebylo dodrženo, a proto je žalobou napadené rozhodnutí z pohledu práva nicotné, a to pro rozpor s § 69 odst. 3 správního řádu. Dále namítal, že v elektronické verzi žalobou napadeného rozhodnutí chybí další obligatorní náležitost, a to text „otisk úředního razítka“; přitom pokud úřední osoba vyhotoví elektronickou verzi daného rozhodnutí, na místě otisku úředního razítka musí dle žalobce napsat slova „otisk úředního razítka“, což se v daném případě rovněž nestalo. Konstatoval, že z rozhodnutí žalovaného není patrné, kdo ho podepsal, zda JUDr. D. J. (správně JUDr. D. J. – pozn. soudu), či Mgr. M. P., MBA. Ve vztahu k Mgr. P., MBA, žalobce dále poznamenal, že není zjevné, v jakém oboru (zřejmě myšleno odboru – pozn. soudu) působí, neboť u jeho jména je uvedeno pouze „ředitel oboru“.
7. Namítal, že žalovaný pochybil, když v dané věci aplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 19/2008-64, neboť ten není použitelný, jelikož je zde zcela odlišný skutkový stav. Zdůraznil, že předmětný judikát se vztahuje na případy, kdy docházelo k převodu jednoznačného nemovitého majetku v podobě pozemků a budov (tj. staveb, u nichž je jednoznačně postaveno najisto, že jde o nemovité věci), přičemž v rámci tohoto převodu bylo otázkou, zda součástí/příslušenstvím těchto jednoznačných nemovitých věcí bylo/nebylo i tzv. technologické zařízení. V projednávané věci je však skutkový stav zcela odlišný, jelikož žalobce b) nikdy nevlastnil ani pozemky, ani budovy, za použití kterých byla předmětná čerpací stanice provozována, což je patrné i z přiložené katastrální mapy, ze které plyne, že všechny dotčené pozemky a budovy jsou ve vlastnictví obce „X“. Upozornil na to, že ve vlastnictví žalobce b) má být toliko přístřešek, který je v rámci katastru nemovitostí evidován jako jiná stavba na st. p. č. „X“ v k. ú. „X“, když samotný pozemek je ve vlastnictví obce „X“. Uvedl, že tento přístřešek neměl být správně zapsán v katastru nemovitostí jako věc nemovitá, neboť se fakticky jedná o demontovatelnou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ocelovou konstrukci, a tedy o věc movitou. V této souvislosti žalobce b) poznamenal, že žalovaný evidentně nezohlednil to, že stavba jako taková je dle občanského práva nemovitou věcí pouze tehdy, pokud je spojena se zemí pevným základem. Proto stavba, která není spojena se zemí pevným základem, je považována za věc movitou, a pokud je předmětem občanskoprávního vztahu, nevztahují se na ni náležitosti právních jednání, které se vztahují k nemovitým věcem (např. smlouva o převodu stavby tohoto druhu nevyžaduje písemnou formu, k nabytí vlastnictví není zapotřebí vklad do katastru nemovitostí apod.). Jelikož posouzení toho, zda předmětný přístřešek je, či není věcí movitou (či nemovitou), je ryze právní otázkou, navrhl žalobce b), aby bylo provedeno místní šetření.

8. Poukázal na to, že i kdyby předmětný přístřešek byl věcí nemovitou, pak tato konstrukce sama o sobě rozhodně nemůže být považována za věc nezbytnou k provozu čerpací stanice, natož za věc hlavní, ve vztahu ke které by bylo technologické vybavení příslušenstvím či součástí této věci. Naopak pro provoz čerpací stanice byly a jsou zásadní dotčené pozemky p. č. „X“, „X“ a st. p. č. „X“ a dále i budova bez č.p./č.e. na stavební parcele č. „X“, vše v k. ú. „X“, přičemž všechny tyto nemovitosti jsou ve vlastnictví obce „X“. Z tohoto důvodu proto nebylo dle žalobce b) možné tvrdit, že daná čerpací stanice je právně spojena pojmově s předmětnou (fakticky a právně) bezvýznamnou demontovatelnou ocelovou konstrukcí umístěnou na st. p. č. „X“ v k. ú. „X“. Upozornil též na to, že na oficiálních webových stránkách finanční správy se výslovně uvádí, že podobné konstrukce nejsou považovány za stavby, pokud nejsou propojeny s hlavní budovou (pokladna/prodejna), a odkázal na dokument umístěný na <http://www.financnisprava.cz/assets/cs/prilohy/d-seznam-dani/FAQ-3 DNeV 2015.pdf>. Konstatoval, že i z pohledu finanční správy je tak jednoznačné, že ono zastřešení není stavbou podléhající dani ze staveb, neboť je zcela samostatné a vzdálené od provozní budovy, která je ve vlastnictví obce „X“, několik desítek metrů. Za této situace považoval žalobce za absurdní stanovisko žalovaného, že se od této demontovatelné konstrukce má odvíjet právní osud předmětných movitých věcí, jejichž vyloučení z daňové exekuce se domáhal.

Vyjádření žalovaného k žalobám

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále k námitce porušení zásady materiální pravdy uvedl, že důkazní břemeno nese v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce daňový subjekt, který musí prokázat, že mu svědčí vlastnické právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce podle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Konstatoval, že čerpací stanice trvale provozovaná a sloužící svému účelu má povahu nemovité věci, přičemž veškeré technologické zařízení a vybavení je její součástí. S ohledem na to, že čerpací stanice v daném případě slouží svému účelu, je nemovitou věcí, a proto je pro věc zásadní vlastnictví nemovité věci, tedy zápis uvedený v katastru nemovitostí, podle kterého je vlastníkem exekučně postižené jiné stavby daňový dlužník, tj. žalobce b).
10. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobců, že už daňový dlužník nabyt od obce „X“ vlastnické právo pouze k předmětným movitým věcem - technologickému zařízení, které následně prodal žalobci a), neboť z výpisu z katastru nemovitostí a ze správního spisu daňového dlužníka vyplývá, že ten nabyt vlastnické právo k jiné stavbě provozované jako

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

čerpací stanice pohonných hmot na základě kupní smlouvy ze dne 28. 2. 2007 s předkupním právem prodávajícího, přičemž z kupní smlouvy uzavřené mezi obcí „X“ a daňovým dlužníkem je zřejmé, že předmětem koupě byla nemovitá věc, a to konkrétně budova bez čísla popisného nebo evidenčního – jiná stavba (čerpací stanice pohonných hmot) na pozemku označeném jako st. p. č. „X“ v k. ú. „X“. Nabytí vlastnického práva daňového dlužníka k jiné stavbě doprovázelo rovněž podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí, z čehož lze usoudit, že si také daňový dlužník byl vědom toho, že nabytí vlastnické právo k nemovité věci. Ke kupní smlouvě, kterou uzavřel žalobce a) s daňovým dlužníkem a jejímž předmětem byly pouze dotčené movité věci, žalovaný uvedl, že právě z důvodu, že čerpací stanice sloužila svému účelu, nebylo možné předmětné movité věci samostatně zcizit, neboť tyto byly a jsou součástí čerpací stanice, a nemají tak svůj vlastní právní osud. Zdůraznil, že čerpací stanice je považována za typizovanou stavbu tvořenou vícero složkami, které jsou velmi úzce propojeny, a jestliže je čerpací stanice používána ke svému účelu, tj. k prodeji pohonných hmot, nemohou být jednotlivé věci tvořící technologické zařízení a vybavení čerpací stanice osamostatněny, neboť jsou považovány za součásti technologického celku a jejich osamostatněním by došlo ke zmaření účelu užívání čerpací stanice.

11. K otázce kolaudace žalovaný uvedl, že není oprávněn hodnotit, zda byly splněny veškeré podmínky pro zápis do katastru nemovitostí, či nikoliv, a poukázal na princip materiální publicity, podle kterého platí pro osobu jednající v dobré víře stav zapsaný v katastru nemovitostí. Nemohl přisvědčit námitce, podle které nepřihlédl k tvrzením žalobců a dostatečně se nevypořádal s jejich námitkami, neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se námitkami žalobců zabýval a tyto řádně vypořádal. Rovněž žalobci jasné vysvětlil, že v daném případě, kdy je předmětem daňové exekuce nemovitá věc, je podstatný zápis do katastru nemovitostí.
12. Ve vztahu k dalším námitkám žalobce b) uvedl, že při správě daní je dle daňového řádu vyloučeno použití správního řádu, a proto není možné aplikovat § 69 odst. 3 správního řádu. Zdůraznil, že z § 102 daňového řádu plyne, že datum písemného vyhotovení rozhodnutí není povinnou náležitostí rozhodnutí. Poznamenal dále, že z § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu vyplývá, že rozhodnutí musí obsahovat podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka, přičemž tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby; podle § 102 odst. 1 písm. h) téhož zákona je nutné v rozhodnutí uvést datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. Konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vyhotoveno v elektronické podobě, uvedené zákonné náležitosti obsahuje, neboť je z něho zřejmý jak elektronický podpis úřední osoby, jenž slouží k jednoznačné identifikaci, tak datum elektronického podpisu. Skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky, pak prokazuje, že předmětné rozhodnutí vydal příslušný správce daně, k čemuž v případě písemného vyhotovení rozhodnutí slouží otisk úředního razítka. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že z žalobou napadeného rozhodnutí není patrné, která oprávněná osoba rozhodnutí podepsala. Poukázal na to, že z elektronického podpisu na úplném konci poslední strany rozhodnutí je zjevné, že rozhodnutí podepsal Mgr. M. P., MBA v z., tedy v zastoupení za osobu oprávněnou k podpisu daného rozhodnutí, kterou byl v daném případě ředitel sekce JUDr. D. J. K námitce, že chybí specifikace odboru, v němž působí Mgr. M. P., MBA, žalovaný konstatoval, že tato není podstatná, neboť Mgr. M. P., MBA, nepodepsal rozhodnutí z titulu ředitele odboru, nýbrž v zastoupení za ředitele sekce; specifikace sekce je pak uvedena v záhlaví žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Pro úplnost v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky č. j. 2 Azs 5/2004-48, č. j. 3 Azs 277/2004-70, č. j. 6 Ads 59/2013-92 nebo č. j. 7 As 169/2014-55) zdůraznil, že absence podpisu na písemném vyhotovení správního rozhodnutí, které bylo účastníku řízení doručeno elektronicky, nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí. Zdůraznil, že tím spíše nemůže být vadou, pokud by rozhodnutí podepsala jiná osoba než ta, jejíž podpis pod rozhodnutím žalobce očekával, neboť podpisový, případně organizační řád jsou vnitřními předpisy daného správního orgánu, které nemají charakter obecně závazné právní normy, a proto ani jejich teoretické porušení by nemohlo nijak krátit práva žalobce b) jako daňového subjektu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 371/2017-69).

13. Dále uvedl, že předmětem daňové exekuce je jiná stavba provozována jako čerpací stanice pohonných hmot, jejímž vlastníkem je podle výpisu z katastru nemovitostí žalobce b). Právě zápis do katastru nemovitostí je v dané věci zásadní, neboť čerpací stanice trvale provozovaná a sloužící svému účelu má povahu nemovité věci, přičemž veškeré technologické zařízení a vybavení je její součástí, a tedy jednotlivé věci tvořící zmíněné technologické zařízení a vybavení čerpací stanice nemohou být osamostatněny. Nepřisvědčil tvrzení žalobce b), podle kterého není rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 19/2008-64 přílehlavý. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyslovil k právní povaze čerpací stanice a jejího technologického vybavení, což je pro daný případ zásadní. Přestože souzený případ neměl zcela shodný skutkový základ s případem žalobců, obecné závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem je nutné respektovat i v dalších případech týkajících se právní povahy čerpací stanice. Připomněl, že jiná stavba provozovaná jako čerpací stanice je nemovitou věcí, která se zapisuje do katastru nemovitostí, a proto zde není žádný rozpor mezi údajem zapsaným v katastru nemovitostí a reálným stavem. Poznamenal, že ani v případě, kdy by byl stav evidovaný v katastru nemovitostí opravdu v rozporu se skutečným právním stavem, nemohla by tato skutečnost s ohledem na princip materiální publicity způsobit nezákonnost rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku.

Ústní jednání soudu

14. Při jednání soudu konaném dne 27. 3. 2019 právní zástupce žalobce a) setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále poukázal na skutečnost, že na počátku roku 2019 podala jednatelka žalobce a) k Okresnímu soudu v Litoměřicích žalobu na určení vlastnického práva k předmětné čerpací stanici, přičemž řízení je vedeno pod sp. zn. 12 C 52/2019. S ohledem na tuto skutečnost navrhl, aby soud předmětné řízení přerušil do doby, než pravomocně bude rozhodnuto ve věci občanskoprávním soudem.
15. Právní zástupce žalobce b) při tomto jednání taktéž setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Poukázal na to, že dne 27. 2. 2019 vydal zdejší soud rozsudek č. j. 15 Af 39/2016-60, jímž došlo ke zrušení jednoho rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, které se týkalo daně z příjmů právnických osob za rok 2010, přičemž toto rozhodnutí představovalo jeden z exekučních titulů, na základě kterého je vedena předmětná exekuce. Dále doplnil, že v mezidobí rovněž zdejší soud vydal další tři rozsudky, jimiž byly všechny tři žaloby žalobce b) zamítnuty a které se rovněž týkaly exekučních titulů předmětné exekuce, přičemž v současné době probíhají před

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyšším správním soudem tři řízení o kasačních stížnostech vůči dotyčným třem zamítavým rozsudkům. Dále uvedl, že mu nebylo nic známo o iniciování občanskoprávního řízení u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 12 C 52/2019. V návaznosti na to pak uvedl, že souhlasí s návrhem právního zástupce žalobce a) na přerušení předmětného řízení, neboť přerušení řízení v této situaci shledává racionálním.

16. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání navrhla, aby soud obě žaloby zamítl. Dále uvedla, že v předmětné věci nesl důkazní břemeno navrhopatel, který učinil návrh na vyloučení věci z daňové exekuce, přičemž pro posouzení jeho návrhu byl pro žalovaného rozhodný zápis v katastru nemovitostí, z něhož jednoznačně vyplývalo, že vlastníkem čerpací stanice pohonných hmot je právě a jen žalobce b). K tomu doplnila, že zrušující soudní rozhodnutí zdejšího soudu týkající se rozhodnutí, které bylo jedním z exekučních titulů, nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž na podporu tohoto tvrzení zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 348/2018, který se zabýval účelem řízení o návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce, kdy Nejvyšší správní soud dovodil, že účelem daňového řízení a následného soudního přezkumu není, aby teprve v jeho průběhu daňový subjekt v návaznosti na výtky správního orgánu a soudu nedostatečná skutková tvrzení a nedostatečné důkazní prostředky doplňoval. V návaznosti na to uvedla, že nesouhlasí s návrhem na přerušení předmětného řízení.
17. Soud při jednání v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl k návrhu žalobce a) dokazování sdělením podstatného obsahu listin – rozhodnutí o přípustnosti stavby Odboru výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Litoměřicích ze dne 5. 10. 1972, č. j. 2294/72, kolaudační rozhodnutí Odboru výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Litoměřicích ze dne 13. 12. 1976, č. j. 3091/76, a potvrzení o existenci staveb Městského úřadu Lovosice, stavební úřad, ze dne 10. 9. 2002, č. j. 7492-1038/02. Z rozhodnutí o přípustnosti stavby Odboru výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Litoměřicích ze dne 5. 10. 1972, č. j. 2294/72, plyne, že jako přípustná byla shledána stavba mechanizačního střediska ve Velemíně sestávajícího z administrativní budovy a sociálního zařízení, opravárenské dílny, skladu, kotelny, uhelny, garáží pro traktory, garáže pro nákladní automobil, mycí rampy, skladu nafty, komunikací a zpevněných ploch, zásobování vody je zajištěno napojením na stávající vrt s připojením nové čerpací stanice, přičemž stavba měla být zahájena v roce 1972 a dokončena v roce 1974. Dále soud z kolaudačního rozhodnutí Odboru výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Litoměřicích ze dne 13. 12. 1976, č. j. 3091/76, zjistil, že byl povolen trvalý provoz - užívání stavby mechanizačního střediska. Z potvrzení o existenci staveb Městského úřadu Lovosice, stavební úřad, ze dne 10. 9. 2002, č. j. 7492-1038/02, vyplývá, že tento úřad na základě místního šetření a podle předloženého geometrického plánu č. 188-142/2002, který byl přílohou tohoto potvrzení, potvrdil, že zemědělské stavby v areálu „ZD České středohoří“ v k. ú. Velemín slouží k následujícím účelům a byly postaveny před cca 30 lety; mezi těmito stavbami byla též stavba čerpací stanice pohonných hmot nacházející se na pozemku st. p. č. „X“. V tomto potvrzení je dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že se v archivu stavebního úřadu k uvedeným stavbám nedochovaly žádné doklady, má se za to, že stavby byly řádně povoleny a zkolaudovány. Další dokazování soud neprováděl, neboť právní zástupci žalobců již při ústním jednání soudu na provedení dalších důkazů netrvali.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Soud při jednání zamítl návrh žalobců na přerušení řízení do pravomocného skončení řízení o určení vlastnického práva k předmětné čerpací stanici, které je vedeno u Okresního soudu v Litoměřicích pod sp. zn. 12 C 52/2019. Soud podotýká, že v daném případě soudu nevznikla obligatorní povinnost k přerušení řízení ve smyslu § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s., neboť se nejednalo o otázky trestní odpovědnosti či osobního stavu, pro něž by předseda senátu musel řízení přerušit (srov. § 52 odst. 2 s. ř. s.). Závěr o tom, kdo je vlastníkem dotčené čerpací stanice, tedy představuje předběžnou otázku, o které si správní soud může učinit úsudek sám. V posuzované věci soud poznamenává, že měl dostatek podkladů pro posouzení vlastnictví k dotčené čerpací stanici, které mu umožnily ve věci rozhodnout, a proto neshledal žádný racionální důvod pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Přerušení řízení ze žalobci navrhovaného důvodu by vedlo pouze k prodloužení soudního řízení, a nejednalo by se tudíž ani o postup, jenž by byl v souladu se zásadou procesní ekonomie.
19. Dále se soud musí vypořádat se vznesenou námitkou podjatosti předsedkyně senátu, kterou právní zástupce žalobce b) uplatnil v průběhu jednání dne 27. 3. 2019 jako reakci na sdělené odůvodnění usnesení, kterým nebylo vyhověno návrhu žalobců na přerušení řízení. Tuto námitku právní zástupce žalobce b) odůvodnil tím, že dle jeho názoru bylo možno v důsledku zamítnutí návrhu na přerušení řízení a jeho odůvodnění dovodit, že žaloby žalobců budou zamítnuty, aniž by se soud věcí náležitě zabýval. Ke vznesené námitce podjatosti se připojil též právní zástupce žalobce a). Nutno dále dodat, že právní zástupce žalobce b) ještě v průběhu jednání uvedl, že na základě porady s jednatelem žalobce b) již nevznáší námitku podjatosti vůči předsedkyni senátu. K výše popsanému soud poukazuje na to, že s. ř. s. ve svém § 8 výslovně neupravuje postup soudu v případě, že je námitka podjatosti vznesena přímo při jednání. Soud proto analogicky postupoval dle § 15b odst. 2 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se touto problematikou výslovně zabývá a podle něhož platí, že námitka podjatosti uplatněná v průběhu jednání, o které má soud za to, že není důvodná, nebrání rozhodnutí věci při tomto jednání. Soud tedy v duchu zásady rozhodnutí při jediném jednání postupoval tak, že i přes vznesenou námitku podjatosti, kterou nepovažoval za důvodnou, pokračoval v jednání a ve věci rozhodl. Tento postup je dle přesvědčení soudu racionální, neboť brání odročení věci a s tím spojenému prodloužení řízení a oddálení konečného řešení daného právního případu. Zároveň nijak nekrátí procesní práva účastníka řízení, jenž námitku podjatosti vznesl, neboť proti rozsudku soudu může podat kasační stížnost, v níž může uplatnit důvod pro její podání ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Správní spis

20. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Exekučními příkazy na prodej nemovitých věcí ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1398983/17/2512-80542-506932 a č. j. 1420080/17/2512-80542-506932, správce daně nařídil daňovou exekuci prodejem nemovité věci, a to stavby bez čp/če, jiná stavba, nacházející se na pozemku st. p. „X“ v k. ú. „X“, přičemž předmětný pozemek je ve vlastnictví obce Velemín. Znaleckým posudkem č. 1193-19/2017 byla stanovena obvyklá cena stavby čerpací stanice pohonných hmot nacházející se na pozemku st. p. „X“ v k. ú. Velemín na částku 820 000 Kč. Součástí znaleckého posudku je i příloha č. 3 obsahující fotodokumentaci předmětné čerpací stanice; ze 3 ks fotografií je zřejmé, že se jedná o betonovou zpevněnou plochu, na které jsou umístěny dva samostatné nadzemní dvouplášťové zásobníky typu Bencalor, každý o objemu 16 000 litrů, zakryté v plechových skříních, a čtyři výdejní stojany; zásobníky včetně technologie čerpací stanice jsou pod otevřeným přístřeškem z ocelových Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svařovaných profilů, oboustranně mezi čtyřmi nosnými sloupy, krytina je pozinkovaný trapézový plech. Z kupní smlouvy ze dne 28. 2. 2007 soud zjistil, že obec „X“ převedla na daňového dlužníka jinou stavbou (čerpací stanici pohonných hmot včetně přístřešku) nacházející se na pozemku st. p. „X“ v k. ú. „X“; v této smlouvě bylo zřízeno předkupní právo ve prospěch prodávajícího. Dne 5. 10. 2017 podal žalobce a) návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, a to cenového ukazatele, výdejních stojanů pohonných hmot, 2 nádrží pohonných hmot, elektrického ovládacího zařízení provozu čerpací stanice a kovového zastřešení s plechovou střechou. K návrhu žalobce a) doložil kupní smlouvu mezi daňovým dlužníkem a žalobcem a) ze dne 17. 12. 2010, protokol o předání movitých věcí z téhož dne a faktury včetně příloh o provedených úpravách, které probíhaly v červenci 2011. Dne 6. 11. 2017 vydal správce rozhodnutí č. j. 2300786/17/2512-80542-506932, jímž nevyhověl návrhu žalobce a) na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 4. 10. 2017 a vyslovil, že nemovitá věc – čerpací stanice nacházející se na pozemku st. p. „X“ v k. ú. „X“ se nevylučuje z daňové exekuce nařízené exekučními příkazy ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1398983/17/2512-80542-506932 a č. j. 1420080/17/2512-80542-506932. Součástí spisové dokumentace jsou daňová přiznání daňového dlužníka k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2008 a 2013, z nichž plyne, že daňový dlužník podal daňová přiznání ke stavbě nacházející se na pozemku st. p. „X“ v k. ú. „X“. Proti rozhodnutí správce daně podali oba žalobci odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

21. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.
23. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce b) týkajícími se formálních vad rozhodnutí žalovaného. Soud poznamenává, že dle § 262 daňového řádu platí, že *při správě daní se správní řád nepoužije*. Je tedy zřejmé, že poukaz žalobce b) na § 69 odst. 3 správního řádu není správný, neboť obsahové náležitosti rozhodnutí daňových orgánů zcela samostatně vymezuje § 102 odst. 1 daňového řádu. Lze souhlasit poté se žalovaným v tom, že datum vyhotovení není podle § 102 odst. 1 daňového řádu povinnou náležitostí rozhodnutí. Soud dále zdůrazňuje, že podle § 102 odst. 1 písm. g) a h) daňového řádu platí, že *rozhodnutí obsahuje podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, a datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno*. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno v elektronické podobě a opatřeno elektronickým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podpisem včetně uvedení data připojení elektronického podpisu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Afs 8/2017-48, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, již z povahy věci vyplývá, že první část citovaného ustanovení se týká rozhodnutí, které je doručováno v písemné podobě, část za středníkem se naproti tomu uplatní v případě rozhodnutí doručovaného v elektronické podobě. Rozhodnutí v elektronické podobě totiž fyzicky neexistuje, jde o informaci uloženou na elektronickém nosiči dat, zjednodušeně řečeno jde o „řadu jedniček a nul“. Tuto informaci, která je doručována do datové schránky nebo na e-mailovou adresu účastníka řízení, logicky není možné opatřit otiskem úředního razítka ani podpisem úřední osoby. Zdejší soud tedy konstatuje, že v případě žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo vyhotoveno pouze v elektronické podobě, byl otisk úředního razítka nahrazen v souladu s § 102 odst. 1 písm. g) části věty za středníkem daňového řádu kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby a datem, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. Soud nemůže souhlasit se žalobcem b) ani v tom, že by z rozhodnutí žalovaného nebylo patrné, kdo rozhodnutí podepsal. Z doložky umístěné vpravo dole na poslední stránce rozhodnutí žalovaného lze bez jakýchkoli pochybností zjistit následující: „Elektronicky podepsáno, 28.5.2018, Mgr. M. P. MBA v z., ředitel odboru“. Soud poznamenává, že je obecně známo, že zkratka „v z.“ obsažená v dané doložce znamená „v zastoupení“ a že se běžně v úředním styku používá. Z této doložky je tedy podle soudu zjevné, že žalobou napadené rozhodnutí podepsal Mgr. M. P., MBA, a to v zastoupení za ředitele sekce JUDr. D. J. Pokud žalobce b) namítal, že není patrné, v jakém odboru Mgr. M. P., MBA, působí, neboť u jeho jména je uvedeno pouze „ředitel odboru“, soud zdůrazňuje, že v tomto případě není podstatné, jakého odboru je Mgr. P., MBA, ředitelem. V tomto ohledu je stěžejní, že Mgr. P., MBA, podepsal žalobou napadené rozhodnutí v zastoupení za ředitele sekce daňového procesu a majetkových daní JUDr. D. J. Soud shrnuje, že námítky žalobce b) týkající se formálních vad rozhodnutí žalovaného nejsou důvodné, a nelze proto uvažovat ani o tom, že by dané rozhodnutí bylo nicotné.

24. Dále se pak soud zabýval stěžejní otázkou tohoto soudního řízení, kterou byla skutečnost, zda měla být předmětná čerpací pohonných hmot postižena daňovou exekucí, tedy zda podléhala evidenci v katastru nemovitostí.
25. Soud považuje před vypořádáním této otázky za nutné zdůraznit, že předmětem nyní posuzovaného řízení bylo vyloučení majetku z daňové exekuce. To je upraveno v § 179 daňového řádu, jehož odst. 1 stanoví: *Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*
26. Soud dále upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rozložení důkazního břemene v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce a na povinnosti správce daně v tomto řízení. Z ní je zásadní rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32. V jeho bodě 25 Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Osoba, která činí návrh dle § 179 daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci předmětného majetku). Zde je tedy možno městskému soudu přisvědčit, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštět exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně. To ostatně odpovídá jak logice daňového řádu, tak občanského soudního řádu (a jeho části třetí, podle které se postupuje v případě excindačních žalob).“ Na tento názor později Nejvyšší správní soud souhlasně odkázal také v bodě 39 rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2017-87, kde k aplikaci § 179 daňového řádu dodal: „Břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku).“ Tuto judikaturu je nutno doplnit o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, z něhož byla vytvořena následující právní věta: „V řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (per analogiam § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovateli přestřel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil.“

27. Soud dále k námitce žalobce b) zdůrazňuje, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z uvedeného plyne, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 15 Af 39/2016-60, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. 8421/16/5200-11434-701858, týkající se daně z příjmů právnických osob žalobce b) za zdaňovací období roku 2010, nemůže mít na skutkový a právní stav v této věci žádný vliv, neboť zmíněný rozsudek byl vydán až poté, co v nyní projednávané věci žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
28. Daňové orgány založily svá rozhodnutí v této věci na tom, že daňový dlužník je dle údajů zapsaných v katastru nemovitostí v souladu se zásadou materiální publicity vlastníkem nemovité věci – dané čerpací stanice. Dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 8 Afs 19/2008-64, dospěly k závěru, že čerpací stanice byla trvale provozována a sloužila svému účelu, a má tak povahu nemovité věci, přičemž veškeré technologické zařízení a vybavení je její součástí.
29. Soud k principu materiální publicity týkající se zapsání věcných práv do katastru nemovitostí nejprve uvádí, že v § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), který v žalobou napadeném rozhodnutí citoval žalovaný, je stanovena vyvratitelná domněnka správnosti údajů zapsaných ve veřejném seznamu, a tedy i v katastru nemovitostí. Žalovaný tedy nesprávně zaměnil výše popsanou vyvratitelnou domněnku za zásadu materiální publicity, která je upravena v § 984 odst. 1 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že *není-li stav zapsaný ve veřejném seznamu v souladu se skutečným právním stavem, svědčí zapsaný stav ve prospěch osoby, která nabyla věcné právo za úplatu v dobré víře od osoby k tomu oprávněné podle zapsaného stavu. Dobrá víra se posuzuje k době, kdy k právnímu jednání došlo; vzniká-li však věcné právo až zápisem do veřejného seznamu, pak k době podání návrhu na zápis.* Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zmiňovaná zásada sleduje ochranu dobré víry těch, kdo nabydou věcné právo v dobré víře a za úplaty od osoby oprávněné podle stavu zápisů ve veřejném seznamu takové právo zřídít. Z uvedeného je zřejmé, že takto upravená zásada materiální publicity se na daňové orgány provádějící daňovou exekuci prodejem nemovité věci nevztahuje, a nemohou jí proto argumentovat ve svých rozhodnutích. Pouze pro úplnost soud podotýká, že odkaz žalovaného na zásadu materiální publicity, která je upravena v § 8 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, je zcela nesprávný nejen z výše popsaného důvodu, nýbrž i proto, že veřejnými rejstříky právnických a fyzických osob se podle § 1 odst. 1 daného zákona rozumí pouze spolkový rejstřík, nadační rejstřík, rejstřík ústavů, rejstřík společenství vlastníků jednotek, obchodní rejstřík a rejstřík obecně prospěšných společností; tuto úpravu tedy na zápisy údajů v katastru nemovitostí vůbec nelze použít.

30. V projednávané věci tedy mohly daňové orgány toliko vycházet z vyvratitelné domněnky správnosti údajů zapsaných v katastru nemovitostí. Daňové orgány pak nijak nepochybily, pokud vycházely z údajů evidovaných v katastru nemovitostí, z nichž zjistily, že evidovaným vlastníkem předmětné stavby čerpací stanice je daňový dlužník, tj. žalobce b). Je však třeba zdůraznit, že z uvedené vyvratitelné domněnky lze vycházet pouze tehdy, pokud není prokázán opak. A právě rozpor údajů obsažených v katastru nemovitostí žalobci namítali. V této souvislosti žalobci tvrdili, že vlastníkem čerpací stanice včetně technologického zařízení je žalobce a), neboť čerpací stanice byla nesprávně zapsána v katastru nemovitostí.
31. Jelikož v projednávané věci mělo dojít k převodu vlastnictví kupní smlouvou ze dne 17. 12. 2010, je třeba na otázku převodu vlastnického práva aplikovat v té době účinný zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „SOZ“). Na tomto místě považuje soud za nezbytné poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu, která se týká převodu vlastnického práva k nemovitostem a od které zdejší soud nemá důvod se jakkoli odchýlit. V usnesení ze dne 21. 7. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3376/2008, Nejvyšší soud konstatoval, že při převodu vlastnického práva k nemovitosti na základě smlouvy je třeba rozlišovat právní důvod nabytí vlastnického práva (*titulus adquirendi*) a právní způsob jeho nabytí (*modus adquirendi*). Kupní smlouva představuje tzv. *titulus adquirendi*. I když z takové smlouvy vznikají jejím účastníkům práva a povinnosti, k nabytí vlastnického práva kupujícím podle ní dochází až tehdy, naplní-li se stanovený právní důvod. Tím je v případě vlastnického práva k nemovitosti (zásadně) ve smyslu § 133 odst. 2 SOZ vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Závěr, podle něhož stavba, jež podléhá evidenci v katastru nemovitostí, je jako věc v právním smyslu způsobilým předmětem právních vztahů (a tudíž i vztahů vznikajících při smluvním převodu vlastnického práva), a to bez ohledu na to, zda v rozporu s právními předpisy není v tomto katastru evidována, Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil např. v rozsudcích ze dne 8. 2. 2007, sp. zn. 21 Cdo 736/2006 (uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročník 2007, pod číslem 81), ze dne 5. 12. 2007, sp. zn. 29 Cdo 3700/2007 (uveřejněném v témže časopise, číslo 4, ročník 2008, pod číslem 41), nebo ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 29 Odo 1053/2006. V již zmíněném usnesení sp. zn. 29 Cdo 3376/2008 Nejvyšší soud dále zdůraznil, že okolnost, zda převáděná stavba podléhá zápisu do katastru nemovitostí, je - jak plyne i z výše označených rozhodnutí Nejvyššího soudu - významná z hlediska právního způsobu (*modu adquirendi*) nabytí vlastnického práva k takovéto stavbě. Vlastnické právo ke stavbě, jež podléhá zápisu do katastru nemovitostí, lze totiž v případě jeho převodu kupní smlouvou nabyt pouze vkladem do katastru nemovitostí (§ 133 odst. 2 SOZ), a to bez ohledu na okolnost, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavba v době uzavření kupní smlouvy je (či v rozporu s právními předpisy není) evidována v katastru nemovitostí. K těmto závěrům se Nejvyšší soud dále přihlásil též v usnesení ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 29 Cdo 495/2013. V rozsudku ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3107/2014, Nejvyšší soud dále konstatoval následující: „Jestliže ovšem nemovitost, která podle dosavadních právních předpisů nebyla předmětem evidence v katastru nemovitostí (z různých důvodů), přesto v tomto katastru zapsána byla, neměla (nemohla mít) tato okolnost vliv na dosah § 133 odst. 3 obč. zák., který stanovil, že převádí-li se na základě smlouvy nemovitá věc, která není předmětem evidence v katastru nemovitostí, nabývá se vlastnictví okamžikem účinnosti smlouvy.“

32. Z uvedeného plyne, že s ohledem na tvrzení žalobců musela být daňovými orgány nejprve vyřešena otázka, zdali čerpací stanice měla být vůbec evidována v katastru nemovitostí. Pokud by totiž byla nesprávně evidována v katastru nemovitostí, mohlo k převodu vlastnického práva k čerpací stanici včetně technologického zařízení – pokud by byla stavbou - dojít podle § 133 odst. 3 SOZ v okamžiku účinnosti kupní smlouvy mezi žalobcem a) a daňovým dlužníkem, nebo v případě, že by daná čerpací stanice byla souborem movitých věcí, mohlo by být vlastnické převedeno dle § 133 odst. 1 téhož zákona převzetím věci, nebylo-li právním předpisem či účastníky dohodnuto jinak. V obou zmíněných situacích by však skutečným vlastníkem čerpací stanice byl žalobce a), nikoli daňový dlužník, resp. žalobce b).
33. Jak lze dovodit z listin provedených jako důkaz při ústním jednání soudu, ke vkladu předmětné čerpací stanice jako stavby bez č. p./č. e. do katastru nemovitostí došlo v roce 2002, a to na základě kolaudačního rozhodnutí Obecního národního výboru v Lovosicích ze dne 13. 12. 1976, č. j. 3091/76, a potvrzení o existenci staveb Městského úřadu Lovosice, stavebního úřadu, ze dne 10. 9. 2002, č. j. 7492-1038/02. V projednávané věci je tedy třeba vycházet ze zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální zákon“), který v předmětné době určoval, které nemovitosti podléhají evidenci v katastru nemovitostí.
34. Podle § 2 odst. 1 tohoto zákona platilo, že *v katastru se evidují*
 - a) *pozemky v podobě parcel,*
 - b) *budovy spojené se zemí pevným základem, a to 1. budovy, kterým se přiděluje popisné nebo evidenční číslo, 2. budovy, kterým se popisné nebo evidenční číslo nepřiděluje a které nejsou příslušenstvím jiné stavby evidované na téže parcele,*
 - c) *byty a nebytové prostory vymezené jako jednotky podle zvláštního zákona v budovách (dále jen "byty a nebytové prostory),*
 - d) *rozestavěné budovy nebo byty a nebytové prostory, které budou podléhat evidenci podle odstavce 1 písm. b) nebo c), požádá-li o to vlastník nemovitosti (dále jen "vlastník") nebo jiná osoba oprávněná z práva, které se zapisuje do katastru, (dále jen "jiný oprávněný"),*
 - e) *rozestavěné budovy nebo byty a nebytové prostory, které budou podléhat evidenci podle odstavce 1 písm. b) nebo c), v souvislosti se vznikem, změnou nebo zánikem věcného práva k nim,*
 - f) *stavby spojené se zemí pevným základem, o nichž to stanoví zvláštní předpis.*
35. Z fotografií, jež jsou přílohou znaleckého posudku č. 1193-19/2017, který nechaly daňové orgány zpracovat pro účely stanovení obvyklé ceny, je naprosto zjevné, že v případě předmětné čerpací stanice přichází v úvahu pouze to, že by se mohlo jednat o stavbu, o které to, že se eviduje v katastru nemovitostí, stanoví zvláštní právní předpis ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) katastrálního zákona. V daném případě se totiž nemůže jednat o budovu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterou katastrální zákon definuje jako nadzemní stavbu, která je prostorově soustředěna a navenek uzavřena obvodovými stěnami a střešní konstrukcí [srov. § 27 písm. k) daného zákona]. U dotčené čerpací stanice se proto nedá hovořit o tom, že by šlo o pozemek, budovu, byt nebo nebytový prostor či o rozestavěnou budovu, byt nebo nebytový prostor. Soud dále zdůrazňuje, že žádný zvláštní právní předpis nestanovil, že čerpací stanice je stavbou, která se musí evidovat v katastru nemovitostí. I dle v současnosti účinného zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění pozdějších předpisů, platí, že čerpací stanice může být stavbou nebo pouze výrobkem plnícím funkci stavby (srov. § 5 tohoto zákona a důvodovou zprávu k zákonu č. 152/2017 Sb., bod 17). Rovněž zákon o pohonných hmotách, ve znění účinném do 5. 6. 2017, v § 5 odst. 1 přepokládal, že *čerpací stanice může být stavbou, která splňuje požadavky stanovené zvláštními právními předpisy a českými technickými normami a její provoz byl povolen kolaudačním rozhodnutím podle stavebního zákona, nebo není stavbou a její provoz je povolen rozhodnutím podle odstavce 2 daného ustanovení.*

36. Soud shrnuje, že dotčená čerpací stanice, která je tvořena betonovou zpevněnou plochu, na které jsou umístěny dva samostatné nadzemní dvouplášťové zásobníky typu Bencalor, čtyři výdejní stojany, přičemž zásobníky včetně technologie čerpací stanice jsou zastřešeny otevřeným přístřeškem z ocelových svařovaných profilů, nebyla stavbou, která podléhala evidenci v katastru nemovitostí. Soud poznamenává, že na základě listin obsažených ve správním spisu a v soudním řízení provedených důkazů nebyl schopen postavit najisto, zda se v případě předmětné čerpací stanice jedná o stavbu (nemovitou věc), či o soubor movitých věcí, neboť k přesnému určení povahy dané čerpací stanice by bylo třeba vést další dokazování. Pro projednávanou však ani není podstatné, zda se jednalo o stavbu (nemovitou věc), nebo fakticky o věc movitou, neboť tato skutečnost nijak neovlivňuje to, že došlo k převodu vlastnictví k dané čerpací stanici z daňového dlužníka na žalobce a). V případě toho, že by se jednalo o nemovitost, která se není předmětem evidence v katastru nemovitostí, by došlo k převodu vlastnictví účinností smlouvy (§ 133 odst. 3 SOZ), a v situaci, kdy by se jednalo o movitou věc, přešlo by vlastnictví zaplacením dohodnuté kupní ceny, jak určovala kupní smlouva ze dne 17. 12. 2010 (§ 133 odst. 1 SOZ). V každém případě žalobce a) nabyl vlastnictví čerpací stanice včetně všech součástí dne 17. 12. 2010, kdy došlo k účinnosti smlouvy i zaplacení kupní ceny.
37. Soud si je vědom toho, že daňové orgány měly v daném řízení ztíženou situaci tím, že žalobce a) v daňovém řízení nedoložil – na rozdíl od soudního řízení – rozhodnutí Odboru výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Litoměřicích ze dne 13. 12. 1976, č. j. 3091/76, a potvrzení o existenci staveb Městského úřadu Lovosice, stavebního úřadu, ze dne 10. 9. 2002, č. j. 7492-1038/02. Soud dále konstatuje, že na daňové orgány mohla přinejmenším matoucím dojmem působit skutečnost, že daňový dlužník přes svá současná tvrzení o nesprávnosti zápisu čerpací stanice do katastru nemovitostí podal daňové přiznání k dani z nemovitosti nejen za rok 2008, ale i za rok 2013, ačkoliv čerpací stanici jako soubor movitých věcí již na konci roku 2010 převedl na žalobce a). To však nic nemění na tom, že daňové orgány měly s ohledem na námitky žalobců zkoumat, zda předmětná čerpací stanice byla evidována správně jako tzv. jiná stavba v katastru nemovitostí, a nespolehat pouze na údaje zapsané v katastru nemovitostí, a to právě s ohledem na skutečnost, že v případě zápisu v katastru nemovitostí jde o vyvratitelnou domněnku a byly vzneseny námitky obsahující tvrzení směřující k vyvrácení pravdivosti zápisu v katastru nemovitostí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

38. Pokud jde o poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 8 Afs 19/2008-64, je třeba zdůraznit, že jeho závěry nelze v projednávané věci použít. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem bylo nepochybné, že došlo k prodeji stavební parcely, na níž byla postavena stavba čerpací stanice, která měla přidělené číslo popisné, a nebylo tak pochyb o tom, že se jednalo o nemovitost, která podléhala evidenci v katastru nemovitostí. V této věci je však skutkový i právní stav, jak je výše popsáno, odlišný, a proto se závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 8 Afs 19/2008-64, které zdejší soud jinak nikterak nezpochybňuje, neuplatní.
39. Soud uzavírá, že daňové orgány dospěly k nesprávnému závěru, že předmětná čerpací stanice je ve vlastnictví daňového dlužníka, resp. žalobce b), neboť ten je zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník této stavby, ačkoliv skutečným vlastníkem čerpací stanice včetně technologického zařízení je žalobce a). Tím, že daňové orgány nevyloučily z daňové exekuce dotčenou čerpací stanici, výrazně zasáhly do vlastnického práva žalobce a) chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod, ba dokonce toto právo žalobci a) odňaly. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné.
40. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
41. Soud rovněž nepřehlédl nesprávnou formulaci výroku žalobou napadeného rozhodnutí, který - ačkoliv žalovaný rozhodoval o dvou odvoláních [žalobce a) a žalobce b)] - zní tak, že se odvolání zamítá. Tuto nepřesnost považuje soud za pouhé stylistické nedopatření, které nemá žádný vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť z jeho obsahu lze bez obtíží seznat, že žalovaný projednával odvolání obou žalobců, která zamítl, a že současně potvrdil rozhodnutí správce daně.
42. Vzhledem k tomu, že žalobce a) měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci a) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a z odměny za zastupování žalobce a). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna za tři úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); 2x účast na jednání – písm. g), neboť jednání ve věci trvalo déle než dvě hodiny] je v tomto případě 9 300 Kč. Právnímu zástupci žalobci a) dále náleží částka 900 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož je právní zástupce žalobce a) plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud zdůrazňuje, že o náhradě nákladů soudního řízení žalobce a) rozhodoval na základě skutečností známých mu ze soudního spisu, neboť právní zástupce žalobce a) jiné důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě soudu ani ve stanovené lhůtě tří dnů od jednání nevyčísлил.
43. Vzhledem k tomu, že žalobce b) měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci b) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 19 957 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z odměny za zastupování žalobce b) a dále z cestovného a náhrady promeškaného času v souvislosti s účastí právního zástupce žalobce b) na jednání soudu dne 27. 3. 2019. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Odměna za čtyři úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); žaloba – písm. d); 2x účast na jednání – písm. g), neboť jednání ve věci trvalo déle než dvě hodiny] je v tomto případě 12 400 Kč. Právnímu zástupci žalobce b) dále náleží částka 1 200 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Dále soud přiznal žalobci b) částku 214 Kč za jízdné jeho právního zástupce k soudnímu jednání z Litoměřic do Ústí nad Labem a zpět dne 27. 3. 2019 v celkové délce 36 km osobním automobilem Mazda CX 5, reg. zn. „X“, (kombinovaná spotřeba 5,5 l na 100 km) dle vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, a 200 Kč za náhradu promeškaného času cestou k soudnímu jednání z Litoměřic do Ústí nad Labem a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Jelikož je právní zástupce žalobce b) plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 943 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. března 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)